

BESTE

WENSEN

Ik wens je wakker worden in een warm bed, alleen (omdat je dat zo wil of omdat je geliefde aanschuift bij de bakker), ik wens je koelte in de kamer, de lucht is fris en zuiver en de warmte van de nacht hangt nog in de dekens. Het ruikt naar koffie, of net niet, als je liever geen koffie drinkt. Je blijft nog even liggen, doucht zo lang je wilt want er is water genoeg voor iedereen en je hoeft niet langer te kiezen tussen verwarming of voeding. Je ontbijt. Of niet, als je geen honger hebt. (Niemand heeft nog honger.) Je hebt voor de rest van de dag geen plannen. Je moet niets. Er is geen deadline, geen werk, misschien zijn er kinderen maar die houden zichzelf bezig. Jij staart wat voor je uit en je weet niet wat je met die tijd moet. Je zet de radio aan en daar speelt enkel muziek die je niet kent maar wel aangenaam vindt. Er is geen

nieuws, geen verkeersinformatie, geen winnaars of verliezers, geen slachtoffers, geen daders, geen aarde die warmer wordt en heter en ons, beste mensen, almaar minder zal gaan tolereren, als een wild paard dat de brutale ruiter probeert af te werpen: er is even niets. Je leest, of niet of je gaat wandelen. Het is niet te warm of te koud voor deze tijd van het jaar, het regende vannacht en nu is het droog. Je hoeft niet links of rechts te kijken, er zijn geen auto's en het is duidelijk waar het fietspad begint en eindigt. Op een drempel bedelt niemand. Niemand sliep vannacht op straat. Er was niemand die om hulp riep, niet uit angst of bij gebrek aan stem, maar gewoon: het hoefde niet. Vandaag, dat weet je nog niet maar het is een lange wens, die beste wens, sterft niemand aan honger of dorst en wie toch vertrekt doet dat niet alleen. Er worden handen vastgehouden, er wordt gekust en graag gezien en alles wat nog gezegd moest worden, wordt benoemd. Je wandelt verder, bedenkt dat je niet weet wat de dag brengt en hoe rustig dat je maakt. De zon staat hoog, er fluiten vogels. Je hoeft nergens meer te zijn. Alles is normaal. De Dacia Duster van de burens is weg, er staat een tamme kastanje en je denkt: wat goed, dan kunnen we in de herfst kastanjes poffen. Je wandelt de hoek van de straat om en realiseert je dat je niets vergeten bent. Je wandelt verder. Je ziet iemand en wordt verliefd en niets zal leiden tot pijn of breuken of tranen. Want er wordt niet meer gehuild, tenzij dan van het lachen, of van ontroering omdat iemand op een feest plots een prachtig lied zingt. Er zullen kinderen zijn en die zullen worden opgevangen door uitgerust en goed betaald personeel dat tijd zal hebben om de kinderen in slaap te wiegen. Je zal ze horen lachen, die kinderen, als ze achter een bal lopen, of een kat of een hond of elkaar. De dagen zullen net lang genoeg zijn, de nachten ook. Je zal uitgeslapen zijn in de ochtend en 's avonds vermoeid van het praten en het lachen en het lezen. Je zal zuchten en zeggen oké dan nog eentje en je zal blij zijn en daar daags nadien geen spijt van hebben. De lucht zal een kleur hebben waar je geen woorden voor hebt maar het zal je nieuwe favoriete kleur zijn vanaf dat moment. Je zal het aan je vrienden kunnen vertellen en zij zullen hun hemels delen en er zullen nieuwe woorden nodig zijn voor al die nieuwe kleuren en de vogels zullen vliegen en nesten bouwen waar geen restafval in zit. Ze zullen zingen en fluiten, er zullen bijen zijn en vlinders, een voorraadkast die nooit leeg geraakt. Ik wens je nieuwe talen, fietsen zonder handen, een schouder om je hoofd achteloos op te leggen, het gespin van een kat, kranten vol foto's van gelukkige gezichten, ik wens je alle voornaamwoorden, de ruimte en de tijd, soep die altijd op de ideale temperatuur is, dauw op het gras 's ochtends, de liefde van je leven. Ik wens je dagen die je één voor één in een fotoalbum zou willen plakken, ik wens je de wereld. En als dat niet kan, als we ergens moeten beginnen, dan wens ik de wereld jou.